

ONVERGETELIJKE MOMENTEN

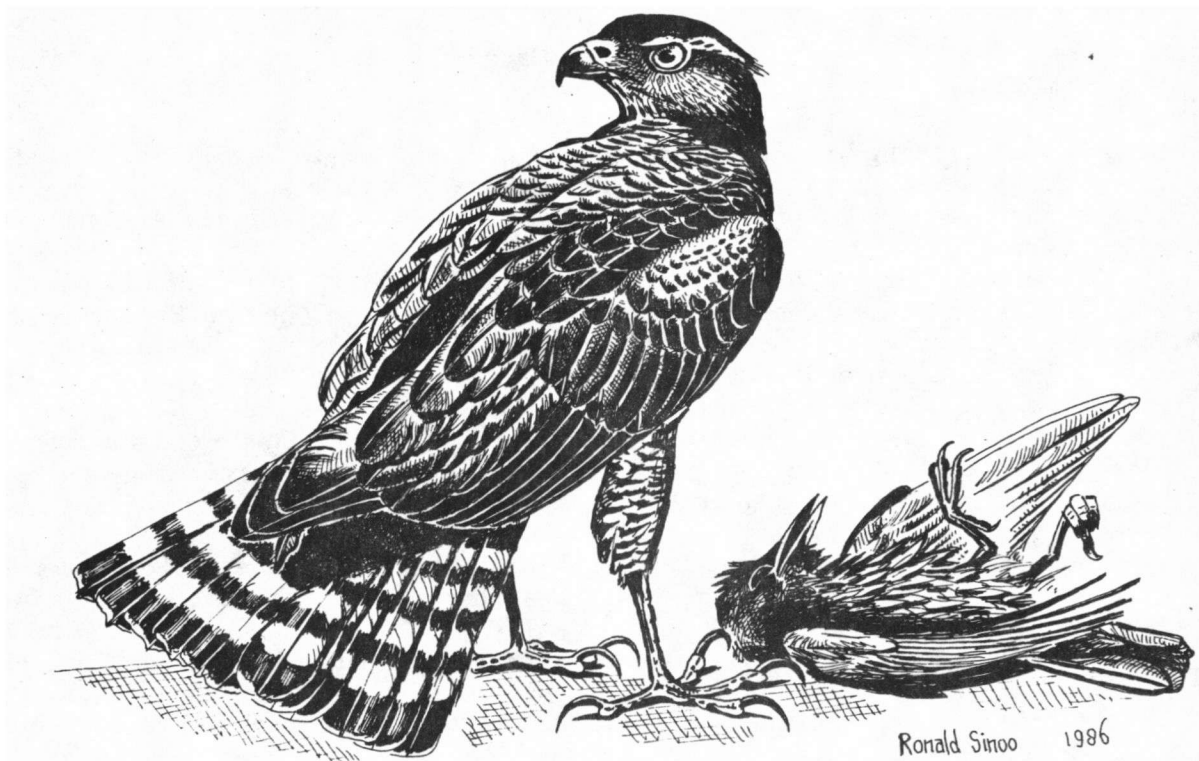
Bert Murris

Soms beleef je als vogelaar iets, dat zo'n indruk maakt dat het in je herinnering wordt gebeiteld.

Schrijver dezes woont op de Taludweg in een oud huis met een heerlijke grote achtertuin, veel grote bomen, heesters, een klein vijvertje in de hoek. In het midden een gazon, waar al gauw zon is. Veel vogels natuurlijk. In de winter en in het voorjaar domineren de Spreeuwen. Als de dagen langer worden en de zon warmer is, gaan de Spreeuwen minder aandacht besteden aan kisten en kiven en meer aan kwinkeleren. Nadert de lente dan zitten overal Spreeuwen in opperste opwindning de lente te verkondigen, waarbij ze draaien, wippen en hun veren opzetten als egeltjes hun pennen.

Op de scheiding van mijn tuin met die van mijn (ooster-)buren staat een kleine blauwspar. De takken staan stijf in étages, die zo'n twintig centimeter boven elkaar aan de stam zitten.

Het is 22 maart 1985, 11.00 uur. De tuin is al in voorjaerstooi. Overal bloemetjes van sneeuwkllokje, speenkruid, maarts viooltje. De Spreeuwen zijn oorverdovend aan het kwinkelzingen. Eén zit in de blauwspar. Ik sta midden op het gazon te genieten en kijk naar de druktemaker voor mij, in tegenlicht. Dan een schaduw, een flits, een luchtstoot van iets, dat rakelings langs mijn hoofd vliegt. Een Sperwer heeft met de zon in de rug een stootduik door de blauwspar gemaakt en de vrolijke zanger van zijn tak gegrepen. De Sperwer, een volwassen wijfje, strijkt met een korte bocht neer bij de vijver en kijkt me aan. Het dier is geen vijf meter van me vandaan. De Sperwer staat boven op de Spreeuw, die alle mogelijke moeite doet om los te komen en allerlei gesmoorde geluiden maakt. Door de rollende bewegingen van de Spreeuw moet de Sperwer steeds verpakken om haar evenwicht niet te verliezen. Het gebeurt met de routine van een circusbeer, die op een bal staat te balanceren. Ze kijkt geen moment naar haar prooi maar blijft mij fixeren.

Ik sta doodstil, wil eigenlijk de Spreeuw wel helpen want die is hier duidelijk de underbird. Maar ik doe niets. Een volle minuut gaat voorbij. De Spreeuw is nog steeds niet helemaal dood. De Sperwer gaat kroppen. Het is altijd weer onbegrijpelijk, hoe gemakkelijk een roofvogel een stukje van zijn zo taaie prooi plukt. Weer verstrijkt een halve minuut. Dan kleppert ineens het katteluikje in de keukendeur. Eén van onze poezen komt naar buiten. De poes heeft mij gezien en komt met opgeheven staart naar me toe. Een wandeling van circa tien meter. De Sperwer is opgehouden met kroppen, zodra het katteluikje klonk. Het prachtige dier kijkt nu naar de poes. Tijdens de poezewandeling begint de Sperwer weer te kroppen. Ik kan mijn ogen haast niet geloven. De poes, die overigens naar de naam Pietje zou moeten luisteren, is stokdoof en ik kan hem dus niet wegsturen. Hij ziet de Sperwer heel goed, is vreselijk nieuwsgierig, maar vindt de vogel angstig groot en hoogst onvriendelijk staren. Pietje vindt een Houtduif al griezelig. Maar die Spreeuw wil Pietje wel. De kat gaat langzaam op de Sperwer af. Nog steeds met opgeheven staart, dus zonder kwade bedoelingen. Vier meter, drie en een halve meter. Ik houd mijn adem in. Pietje houdt het voor bekeken. Hij zwaait af en loopt naar de bosjes. De Sperwer vindt de plaats in mijn tuin bij nader inzien minder geslaagd om rustig te brunchen. Ze veert omhoog, draait 180° en vliegt flitsend snel, overigens met een minimum aan vleugelbewegingen, door de takken van de pereboom en larix de zon tegemoet. De Spreeuw gaat mee. Geen tak of twijg wordt geraakt. Onwillekeurig denk ik aan de Houtduivan, die op deze vluchtroute naast hun eigen vleugels, vrijwel alle takken raken. Wat een grandioze demonstratie van vliegkunst. Maart 1986 nadert. De Spreeuwen zijn er weer volop. Ik hoop dat ze allemaal hun holle bomen weer op tijd bereiken tot misschien wel in Rusland toe. Maar toch zou ik graag "mijn" Sperwer nog weer eens zien, met zijn onverschrokkenheid en volmaakte lichaamsbeheersing.